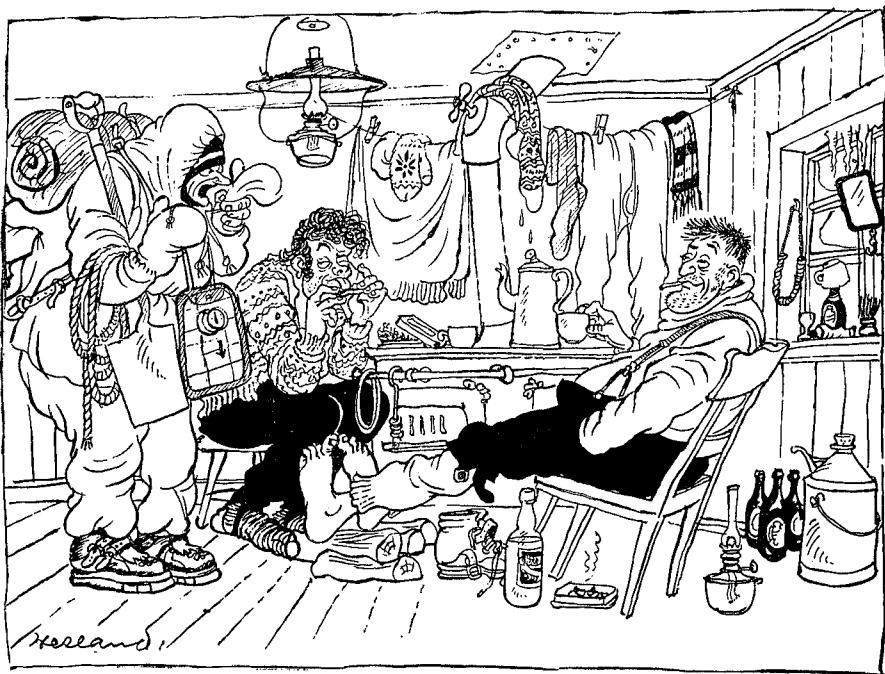

nådd dit man kom ifra Speilsalen. Og Speilsalens gjenlåste port kunne åpnes fra innsiden. For den var gjenlåst. Vi var oppe og kiket.

Det står til leseren å komme tvers igjennem.

I Arnold Jacobys bok om Thor Heyerdahl fant vi en opplysning om at Heyerdahl og en fetter i julen 1935 hadde bodd i Igloo på Okla i Trollheimen. Dette fikk red. til å skrive til Heyerdahl for å få hans egen beretning om en del av denne turen. Vårt brev, som var adressert til Italia, nådde H. på University of Auckland — New Zealand — praktisk talt på den andre siden av jorden. Hans artikkel handler om Blåsalen under Blåhø. Denne ishulen, som danner seg med års mellomrom og en gang iblant er tilgjengelig for den som vet hvor den er og tør gå inn. TT's gamle venn, nå avdøde gårdbruker Knut Rolvsjord, Oppdal, var den som fortalte H. om Blåsalen. Selv var Rolvsjord ofte der oppe og viste også andre stedet. I dag er Blåsalen borte takket være en mildere klimaperiode, men hvem vet? Om noen år kan Blåsalen igjen være åpnet og turister få nyte synet som H. forteller om.

Respekt for fjellet — eller Han måtte ut

Hesland

En løjelig snegl

En halvtredsårsdag på Blåhø

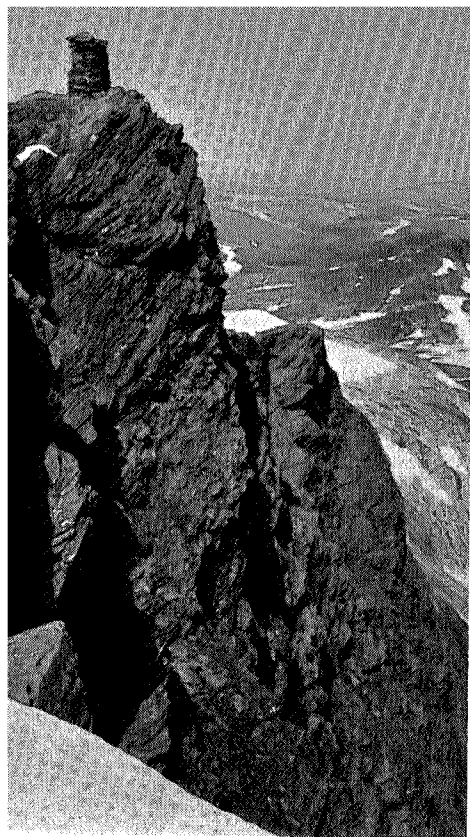
For fire år siden gæstede jeg for første gang Trollheimen. Ved hjelp af campingvognen «Sneglehuset» lykkedes det at komme uden om turistforeningens «milde pression» til at vandre fra sted til sted, og sammen med min hustru og tre døtre i deres bedste alder, tilbragte jeg en uges tid ved Gjevilvannets bredder.

Min norske ven Rolf indførte os i fjeldrigets herligheder. Sammen besteg vi Tyrirkvamfjeldet og Falkfangerhø og glædede os over små og store ting. Fjeldfloraen imponerede med at følge os helt til tops, til sidst kun repræsenteret ved den ukuelige isranunkel. Ryperne flaksede af sted, når vi kom dem for nær. Vi foretog vor første beskedne brævandring ved at krydse en rest af den sne, der faldt i fjor, og fik samtidig en advarsel mod lemen-forgiftet vand. Kaffe-kedlen kogte over de medbragte fyrregrene, og vi hørte skrækindjagende historier om farerne ved fjeldvandring og om den seneste tids ulykker. Kort sagt, der var stemning til stede.

Vor appetit var vakt ved denne apéritif. Vi satte os endnu højere mål og planlagde at bestige Blåhø, hvis bratte fjeldside og sneklædte top vi havde skuget over imod fra Falkfangerhø.

Rolf forlod os for at passe sit arbejde, men ville vende tilbage den følgende weekend, og ugen gik med ihærdig træning, bl. a. på Hammerhø og Hornet.

Dagen oprandt, og med Rolf i spidsen startede ekspeditionen mod Blåhø, øst om Blåtjernet på grund af sneen.

Varden på Blåhø

Arne Falkanger

Det blev en streng tur. Rolf skrider gennem terrænet som en elg, med lange, utrættelige skridt, så selv i jævnt terræn er det en præstation for uøvede danskere at holde trit med ham.

I læ af Svarthammeren kogte vi kaffe og holdt krigsråd. Toppen kunne nås på 1½ time; men skyerne samlede sig om Blåhø, og vi traf den tunge beslutning: Vi vender om!

Fjeldvandrerlov § 1: Det er aldrig en skam at vende om.

De sidste to timer af nedturen silede regnen ned; men badstuen reddede situationen, og med usigeligt velvære gik vi ind til fødselsdagsmiddagen i Sneglehuset.

Dagen efter var det svært at tage afsked med det skønne Gjevilvann, hvor Blåhø knejsede i baggrunden som en udfordring.

Halvvejs for spøg aftalte jeg med Rolf, at vi fire åre senere skulle fejre min 50-års fødselsdag med at bestige Blåhø.

* * *

Fire år gik; men mindet om Trollheimens perle, Gjevilvannet og dets på én gang smilende og imponerende omgivelser, stod stadig lige klart.

Spøgen blev til alvor, og den første august 1966 rullede Sneglehuset påny ind i Trollheimen.

Vi kastede os straks ud i hård træning, men mærkede snart, at årene havde sat deres spor. Andendagen måtte jeg gå til køjs med bind om knæet, og sorgbetyngt afskrev jeg tanken om Blåhø's besejring.

Som trøst tog jeg en ekstra stor «rød Ålborg» til frokost. De der kender aquavitæ vil vide, at den går direkte ned i benene. Jeg fik også en til det andet ben.

Kuren var mirakuløs, og næste morgen kunne træningen genoptages med en tur mod Kammene.

— Til halvtredsårsdagen havde meteorologerne spået regn, kort og godt regn. De kunne jo ikke vide, at det var min fødselsdag, og at solen derfor ville stråle fra morgen til aften.

Humøret var højt og forventningerne store, da Rolf og jeg travede rask af sted med min datter og svigersøn humpende bagefter på kæmpemæssige vabler fra de første dages møde med Trollheimens klipper.

Denne gang var Blåhø snefri, og turen gik langs Kambekken, forbi verdens mærkverdige botaniske have med fjeldflora i egne omgivelser til lille Kamtjernet, hvor vi holdt den store kaffepause, før den egentlige opstigning skulle begynde.

Sådan en smule bjergbestigning er jo ingenting for en 50-åring ... troede jeg.

Den følgende halvanden time skulle vise noget andet. Jeg stred mig opad, mest kravlede på alle fire og med hjertet hamrende i brystet af de uvante anstrengelser, så jeg gang på gang tumlede om på en sten, troede min sidste time var kommet og stønnede et citat fra den islandske digter Steinn Steinarr:

«Ok Þu ert gammall maður — Og du er en gammel mand.»

Arne Falkanger

Men anstrengelserne blev rigeligt belønnet. I strålende sol jublete vi en hel time omkring på toppen, lod champagneflaskerne knalde og nød det storslåede skue til Mjølkskålen og Kammene, Storlifjellet og Snota, Geithetta og Trollhetta, Høghø' og Hammerhø, og sidst, men ikke mindst Gjeviltvannets blanke flade.

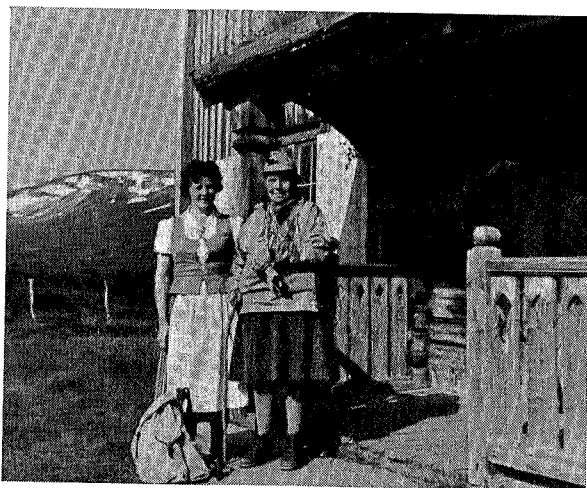
Det er med sorg vi har hørt om vandkraftvesenets skumle anslag mod denne idyl, der synes at stå i fare for at blive lemlæstet til tekniske formål. Dermed ville det vældige, uberørte og charmerende område, der hedder Trollheimen, miste en væsentlig del af sin tiltrækningskraft, og en række andre tap og ulemper ville måske gøre det endelige resultat af projektet til en tvivlsom affære, således at «hvad udad vindes vil indad tapes».

Som bjergtagne turister håber vi det bedste for Trollheimen.

Det var opmuntrende at læse på den varden for 68 år siden indmurede jerntavle, at en 69-årig mand havde været med til at slæbe den op på Blåhø. Så er det måske endnu håb for en 50-årig.

Med denne fortrøstning og bind om venstre knæ begyndte jeg den vanskelige nedstigning til livets anden halvleg.

(Interesserede vil kunne finde sneglens navn i en champagneflaske bag jerntavlen på Blåhø.)

Anna Grendal og en
83-åring.
Jøldal 1965

IVAR GROTDAL

Ved Silledalstjern

*Det skjer så mangt med en fiskermann
i trakten ved Sillesdalstjern,
når han har vandret fra vann til vann
og går og svimer ved søvnens rand
i solen ved Sillesdalstjern.*

*Jeg lå og døset en middagsstund,
en sommer ved Silledalstjern,
mens solen flammert fra himmelens bunn
og speilet sin glans et salig sekund
i bunnen av Silledalstjern.*

*Det var kan hende en Narcissosbrønn
jeg lå ved, ved Silledalstjern?
For var det ikke en blendende skjønn
dryade jeg så, som badet i lønn
ved bredden av Silledalstjern?*